

Masarykova základní škola Debř, Mladá Boleslav, příspěvková organizace

Název a číslo materiálu:

**VY_32_INOVACE_03_Informační a komunikační technologie_Cvičení - Editace
odstavců 2**

Autor: Mgr. Jakub Černý

Číslo projektu: CZ.1.07/1.4.00/21.1185

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

1. Zkopíruj celý text pověstí, otevři nový dokument a zkopírovaný text do něj vlož
2. nový dokument Ulož jako... Test Editace textu a odstavců do své složky
3. odstraň nadpis Ze starých pověstí a celou pověst o Vojvodu Krokovi
4. změň písmo v celém dokumentu na Bookman Old Style vel 12, barva automatická, normální, nepodtržené
5. v 1. odstavci uprav písmo na vel. 16, barva červená, tučné, styl Kapitálky, dvojitě podtržené, barva podržení tmavě modrá, zarovnej na střed
6. 2. odstavec: odsad' 1. řádek o 1,5 cm, celý odstavec pak odsad' vpravo o 5 cm, zarovnej do bloku, řádkování 1,5, mezera za odstavcem 10 b., ohranič ho dvojitou čarou automatické barvy o šířce čáry 1,5 b z libovolných tří stran
7. 3. odstavec: řádkování násobky 2,25, zarovnat na střed, mezery před i za odstavcem 15 b, zvýraznit text zelenou barvou
8. 4. odstavec: slovo obdělávat: přeškrtnout, rozšířit mezery o 5 b a zvýšit o 5 b.
9. 5. odstavec: zarovnat doprava, řádkování přesně 18 b., mezery před a za 5 b.
10. ostatní odstavce odstraň
11. ulož dokument

Ze starých pověstí

Praotec Čech

Před dávnými časy žili naši předkové v rovinách při řece Visle, v charvátské zemi. Nežilo se jim tu dobře. Téměř neustále museli bojovat s nepřáteli, kteří se chtěli zmocnit jejich země, majetku, žen i dětí. Hádali se i mezi sebou: o meze, pole a dobytek. Příbuzní bojovali proti příbuzným a navzájem se zabíjeli. Proto se jednoho dne sešli dva bratři, oba vojvodové, Čech a Lech. Spolu se domluvili, že opustí rodnou zemi a vydají se do nové země, kde by se jim žilo lépe.

„Dobře se na cestu vyzbrojíme, vykrmíme voly a zpevníme vozy. Na vozech pojedou staří lidé a děti. Vydáme se směrem, kde slunce zapadá. Opustit zemi našich otců je vždycky těžké, ale nám už nic jiného nezbývá.“

Přípravy na cestu byly dlouhé. Byli zvyklí po předcích obdělávat pilně půdu, pěstovat různé druhy obilí, chovat koně, skot i vepře. To vše si museli vzít s sebou do nové země. A také všechny bůžky ze svých obydlí, aby je v nové zemi ochránili.

Konečně se jednoho dne vydali na cestu. **Napřed šli zvědové, za nimi ozbrojenci a uprostřed vojvoda**

Čech, kolem vladykové, všichni na koních. Za nimi starci, ženy a děti na koních a vozech, stáda dobytka a naposled opět ozbrojenci . Cesta se zdála nekonečná a nebezpečná. Kdo se vzdálil od výpravy, stal se obětí dravých zvířat nebo hadího uštknutí.

Přebrodili několik řek a vstoupili do neznámých hornatých končin. Kraj tu byl pustý, lidských obydlí jen poskrovnu. Smělí a srdnatí obyvatelé oblečení do kožešin se ozbrojeni stavěli na odpor proti nebezpečným šelmám, muži s nimi museli bojovat. Z večera vždy zapalovali ohně a topili do úsvitu, aby zahnali velké šelmy.

Všechno jednou končí, a tak i cesta praotce Čecha se chýlila ke konci. Přebrodili další velkou řeku a přišli do krajiny, která všem učarovala. Řeky plné ryb, v lesích množství zvěře, mračna divokých včel dávajících drahocenný med. Podél řek se táhly pastviny, na nebi kroužila hejna ptáků. Vojvoda Čech ukázal na vysokou horu, která se před nimi modrala nad rovinatým krajem, a řekl: „Pojďme pod tuto horu, tam si odpočineme.“

Pod horou se utábořili, vladykové ohledali okolní půdu a poznali, že je úrodná. Ráno s prvním slunečním paprskem Čech s radou starších vystoupil na vrchol hory. Před nimi se rozkládal do

dálky široširý kraj, až k modravým horám rovný. V zeleni luk svítily řeky jako rozlité stříbro.

„Vidíte tu krásu? Zrovna takovou zemi mi zjevili bohové v naší staré vlasti. To je ta země zaslíbená, zvěře a ptáků plná, medem oplývající. Všeho tu budeme mít hojnost. Bude nám také dobrou obranou proti nepřátelům. To je země podle vaší vůle. Jen jména nemá, rozvažte, jakým jménem by měla být pojmenována,“ pravil vojvoda Čech pevným hlasem.

„Tvým! Tvým nechť se jmenuje!“ zvolal stařec s dlouhými bílými vousy, nejstarší ze všech vladyků. A hned všichni volali jako jedním hlasem: „Tvým! Tvým jménem! Po tobě ať se jmenuje!“

Vojvoda Krok

Praotec Čech vládl Čechům spravedlivě, všude vládl rád a kázeň. Lidé byli poctiví, žádné dveře jeden před druhým nezamykali. Měli se dobře a chudý byl jen ten, kdo nechťel pracovat. Přišel však čas, kdy se dny praotce Čecha naplnily. Jeho smrt oplakali všichni. A bylo třeba určit nástupce. Starší rodu se sešli u Čechovy mohyly a uradili se, že požádají Kroka, muže váženého a proslulého svou poctivostí a spravedlností, aby se stal vojvodou.

Krok převzal čapku zemřelého vládce a jeho vladařskou hůl. Vládl české zemi, rozsuzoval spory a lidi učil moudrosti. Jeho hrad Budeč se stal velmi proslulým místem. Sídli tu se svými třemi dcerami – Kazi, Tetou a Libuší. Jednou dostal vnuknutí, že jeho hrad neobstojí před nepřáteli a že musí vystavět jiné sídlo. Vybral si posly a nařídil jim: „Zítra před východem slunce se vydejte na stranu, kde je slunce mezi východem a polednem. Jděte tak dlouho, až přijдете k řece. Tam hledejte příhodné místo ke stavbě hradu.“

Poslové hledali, až našli na pravém břehu Vltavy skalnatý ostroh mezi hlubokými lesy.

V modravém šeru se tiše valila široká řeka a v ní se vzhlížela vysoká skála. Krok zde nechal vystavět z širokých klád dubů a smrků mohutný hrad s prostornými staveními a velkým prostranstvím. Kde nebyla strmá skála, vykopali hluboké příkopy a nasypali násypy, které zvýšili roubenou hradbou. Opodál v háji vyvěral pod starými buky silný pramen průzračné vody.

Studánce začali říkat Jezerka a hradu, že stál na vysoké skále, Vyšehrad.

Po Krovově smrti se ujala vlády jeho nejmladší dcera Libuše. Žila na Vyšehradě, odkud vládla svému lidu stejně tak moudře, jako její otec. Kazi znala všelijaké byliny a koření. Hojila různé neduhy

a krotila bolest. Po otcově smrti sídlila na hradě Kazín, který stával poblíž řeky Mže. Nad Mží na vrchu příkré skály si vystavěla hrad i Teta. Její hrad byl velice pevný. Nazýval se Tetín.

PRAOTEC ČECH

Před dávnými časy žili naši předkové v rovinách při řece Visle, v charvátské zemi. Nežilo se jim tu dobře. Téměř neustále museli bojovat s nepřáteli, kteří se chtěli zmocnit jejich země, majetku, žen i dětí. Hádali se i mezi sebou: o meze, pole a dobytek. Příbuzní bojovali proti příbuzným a navzájem se zabíjeli. Proto se jednoho dne sešli dva bratři, oba vojvodové, Čech a Lech. Spolu se domluvili, že opustí rodnou zemi a vydají se do nové země, kde by se jim žilo lépe.

„Dobře se na cestu vyzbrojíme, vykrmíme voly a zpevníme vozy. Na vozech pojedou staří lidé a děti. Vydáme se směrem, kde slunce zapadá. Opustit zemi našich otců je vždycky těžké, ale nám už nic jiného nezbývá.“

Přípravy na cestu byly dlouhé. Byli zvyklí po předcích ~~o b d ě l á v a t~~ pilně pěstovat různé druhy obilí, chovat koně, skot i vepře. To vše si museli vzít s sebou do nové země. A také všechny bůžky ze svých obydlí, aby je v nové zemi ochránili.

Konečně se jednoho dne vydali na cestu. Napřed šli zvědové, za nimi ozbrojenci a uprostřed vojvoda Čech, kolem vladykové, všichni na koních. Za nimi starci, ženy a děti na koních a vozech, stáda dobytka a naposled opět ozbrojenci. Cesta se zdála nekonečná a nebezpečná. Kdo se vzdálil od výpravy, stal se obětí dravých zvířat nebo hadího uštknutí.